

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Гж. 3029/12
3. априла 2013. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Ђуре Тамаша, председника већа, Здравка Василића и Љиљане Цицмил, чланова већа, у правној ствари тужиоца **У. О. С.-Г. Ф., Б.,**, кога заступа пуномоћник Г. Г., адвокат у Б., против тужених **Р. П.** на непозанатом месту боравишта, кога заступа привремени заступник В. Ј., адвокат у Б. П. и **М. Ш.** из В., ул., кога заступа Д. Л., адвокат у Новом Саду, **ради регреса**, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог Р. П. изјављеним против пресуде Основног суда у Новом Саду, Судске јединице у Бачкој Паланци, П. 8074/10 од 26. априла 2012. године, у седници већа одржаној дана 3. априла 2013. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ЖАЛБУ туженог Р. П. **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА, ДЕЛИМИЧНО ОДБИЈА**, док жалбу тужиоца **ОДБИЈА**, пресуду Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачкој Паланци, П. 8074/10 од 26. априла 2012. године

ПРЕИНАЧАВА у усвајајућем делу, тако што тужбени захтев за досуду законске затезне камате на износ од 315.657,47 динара за период почев од 18.12.2003. године до 11.12.2006. године у односу на туженог Р. П., **ОДБИЈА**, док

ПОТВРЂУЈЕ у преосталом побијаном усвајајућем и одбијајућем делу и трошковима парнице.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог Р. П. за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом делимично је усвојен тужбани захтев тужиоца и обавезан је тужени Р. П. да тужиоцу У. о. С.-Г. ф. Б., на име регреса исплати износ од 315.657,47 динара са законском затезном каматом од 18.12.2003. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 58.953,14 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Тужбени захтев тужиоца у односу на туженог М. Ш. у целости је одбијен. Обавезан је тужилац

да туженом М. Ш. накнади трошкове поступка у износу од 45.420,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против пресуде у одбијајућем делу жалбу је изјавио тужилац из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд пресуду у побијаном делу преиначи или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалбу је изјавио и тужени Р. П. против пресуде у усвајајућем делу из свих законских разлога са предлогом да другостепени суд пресуду у побијаном делу преиначи или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба тужиоца је неоснована, дој је жалба туженог Р. П. делимично основана.

Након што је испитао првостепену пресуду у границама жалбених разлога, као и по службеној дужности у смислу одредбе члана 372 став 2 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/2004, 111/2009) у вези са чланом 506 став 1 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011), овај суд налази да побијана пресуда донета без битних повреда поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, делимично погрешном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање.

У првостепеном поступку је утврђено да се дана године око 4,30 часова на путу Р-119 подручје СО Б. П. догодила саобраћајна незгода, тако што је М. Ш., управљајући путничким возилом марке „Peugeot 405 TD“ рег. ознаке НК-....., које возило је било у власништву туженог Р. П., дошавши до места где се налази кривина удесно кретао возилом брзином неприлагођеној саобраћајној ситуацији, те је приликом изласка из кривине изгубио контролу над возилом, те је слетео у десни одводни канал. Критичном приликом у возилу поред туженог налазили су се А. Р., И. С., Ж. П. и Н. С. Власник путничког возила, тужени Р. П. у време незгоде није имао важећу саобраћајну дозволу за возило, нити важећу полису осигурања.

Пресудом Општински суд у Новом Саду, П.1257/03 од 17.11.2003. године обавезан је тужени У. о. о. С. и Ц. Г. (сада У. о. С.-Г. ф.) да тужиоцу Н. С., на име нематеријалне штете из наведеног штетног догађаја, исплати износ од 260.000,00 динара са законском затезном каматом од 17.11.2003. године и накнади му трошкове парничног поступка у износу од 54.800,00 динара. Овде тужилац је 18.12.2003. године Н. С. исплатио износ од укупно 313.657,47 динара, по наведеној пресуди.

Правилна је и законита одлука првостепеног суда, ценећи утврђене чињенице, када обавезује туженог Р. П. на исплату накнаде по основу регреса позивом на одредбу члана 104 став 2 Закона о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“ број 30/96, 57/98, 53/99 и 55/99, надаље у пресуди: Закон). Наиме позивом на одредбу члана 99 и члана 104 став 1 Закона тужилац је пресудом Општинског суда у Новом Саду, П. 1257/03 од 17.11.2003. године обавезан на накнаду нематеријалне штете (из спорног штетног догађаја) и трошкова парнице С. Н. коју је, дана 18. децембра 2003. године, исплатио оштећеном у износу од укупно 315.657,47 динара. Од тада је, позивом на одредбу става 2 члана 104 Закона, стекао право на истицање регресног захтева (за исплаћени износ накнаде штете, камату и трошкове) од власника моторног

возила (туженог Р. П.) који у време штетног догађаја није имао закључен уговор о обавезном осигурању моторног возила.

Међутим, првостепени суд је погрешно применио материјално право када обавезује туженог на исплату законске затезне камате од дана када је тужилац исплатио накнаду С. Н. (дана 18.12.2003. године). Наиме за конкретан случај, релевантна је одредба члана 324 став 2 Закона о облигационим односима, по којој дужник пада у доцњу када га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе. Како тужилац није доказао да је пре подношења тужбе позивао туженог ради испуњења обавезе има се сматрати да је тужени пао у доцњу подношењем тужбе суду. Стога је побијана пресуда у овом делу преиначена и захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ главнице за период од 18.12.2003. године до подношења тужбе суду, одбијен.

Надаље, правилна је и законита побијана првостепена пресуда у делу којим се одбија захтев тужиоца у односу на туженог М. Ш. Тужилац регресни захтев остварује искључиво у односу на власника моторног возила, односно лице која се уподобљава власнику моторног возила и које је у обавези закључити уговор о обавезном осигурању у складу са одредбом члана 83 Закона (корисник возила). При томе корисником возила се не сматра лице које је возилом управљало у време штетног догађаја по било ком основу (по основу послуге, налога и слично) већ лице које у односу на возило има својинска овлашћења (корисник моторног возила у раније друштвеној сада државној-јавној својини). Надаље, жалбено указивање тужиоца на одредбе Закона о облигационим односима као релевантно материјално право за одлуку о захтеву је без основа обзиром да су за конкретан случај релевантне одредбе Закона о осигурању имовине и лица (као *lex specialis*), а не одредбе ЗОО.

Са наведених разлога је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу у односу на туженог М. Ш. потврђена.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава одлука о трошковима поступка у делу којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одсуства из канцеларије и превоза аутобусом, с обзиром да ти трошкови не представљају нужне и неопходне трошкове парнице. Надаље захтев тужиоца у односу на туженог М. Ш. је одбијен, те је правилна одлука првостепеног суда када тужиоца обавезује на накнаду трошкова парнице туженом, чија висина је правилно утврђена, а све позивом на одредбе члана 149 став 1 и 150 ЗПП. Са напред наведених разлога жалба тужиоца је одбијена, а првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима парнице потврђена.

Тужилац није успео са жалбом, те му трошкови жалбеног поступка не припадају, позивом на одредбу члана 161 став 1 у вези одредбе члана 149 став 1 ЗПП.

Трошкови другостепеног поступка нису досуђени туженом Р. П. јер је са жалбом успео у незнатном делу, а све позивом на одредбе члана 161 став 1 у вези одредбе 149 став 2 Закона о парничном поступку.

Са наведених разлога, применом одредби чланова 375 и 380 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ЂУРА ТАМАШ, с.р.

З.Т.О: